

Giulio Meotti: Francie rychle přechází od sekularismu ke zbabělosti; od svobody projevu k bezpodmínečné kapitulaci: V tichosti znovu zavádí trestný čin rouhání!

- CZ24 News | 10. července 2020

FRANCIE: Aplikovat svobodu slova v dnešní Francii na kritiku islámu je extrémně nebezpečné, a to i pro dítě jako je Mila.

Francie rychle přechází od sekularismu ke zbabělosti; od svobody projevu k bezpodmínečné kapitulaci. Francie se pokouší řešení odkládat a islamismus zatím vzkvátá na úkor elit opouštějících své židovsko-křesťanské hodnoty.

Feministické organizace, které vždy tak rychle odsoudí “toxickou maskulinitu” a “patriarchální dominantní struktury”, jsou také zticha.

Dnes ve Francii, kde vznikla Deklarace lidských a občanských práv, v zemi, která vždycky ctěla svobodu slova a právo kritizovat náboženství a ideologie, soudní systém... de facto znovu plíživě zavádí trestný čin rouhání.

Sotva si Francie připomněla 5. výročí masakru v redakci satirického časopisu *Charlie Hebdo*, tak propukla podobná kauza. 18. ledna 2020 vyslovila šestnáctiletá francouzská dívka Mila O. v živém streamu na Instagramu urážlivé poznámky o islámu.

“Během jejího streamu ji v komentáři mladý muslim vyzval, aby toho nechala, ale ona odmítla s tím, že je lesbička. On ji v odpovědi označil za rasistku a nazval ji ‘špinavou lesbou’. V následném vzteklém videu streamovaném hned poté, co ji urazil, Mila řekla, že ‘nenávidí náboženství’.”

Mila pokračovala a mimo jiné řekla toto:

“Víš co je to svoboda slova? Já nemám problém říkat, co si myslím. Nenávidím náboženství. Korán je náboženství nenávisť; je v něm pouze nenávisť. To si myslím. Říkám, co si myslím... Islám je na h***o. Já nejsem vůbec rasistka. Člověk prostě nemůže být rasistou vůči náboženství... Říkám, co chci, říkám, co si myslím. Tvoje náboženství je na h***o. Já na toho tvého boha zvysoka s*r*!...”

To co řekla, by mohlo být považováno za trochu drsné, ale má právo tohle říkat? Konec konců, Židé jsou nazýváni potomky prasat a opic, aniž by ideová policie hnula brvou.

Kvůli svým prohlášením se stala Mila cílem útoků na sociálních sítích, kde bylo její video vysoce sdíleno; obdržela mnoho vyhrůžek smrtí, bylo zveřejněno její jméno, adresa i jméno její školy. Mila musela v zájmu své bezpečnosti školu opustit.

Nyní se Mila nachází pod policejní ochranou, Mila je v takovém nebezpečí, že ji zatím nemůže přijmout žádná francouzská škola. Mila řekla: “Už nikdy nebudu moci vkročit na moji střední školu a ani nemohu změnit školu, protože po mně jde celá Francie.” Protože nepochopila, co je jasné každému - že islám je “náboženství míru” - je Mile vyhrožováno smrtí, znásilněním a podříznutím.

“Jsme ve Francii nebo v Pákistánu?” ptá se francouzský intelektuál Jacques Julliard. Vítejte ve

Francii roku 2020, kde titulky časopisů oznamují: “Šestnáctileté Mile je vyhrožováno smrtí za kritiku islámu”. Islamismus se mezi francouzskými muslimy šíří stále více. Francie proti islamismu nic nedělá, a tak se jeho vliv ve Francii jen zvyšuje.

“Pojďme k podstatě věci: Progresivní inteligence chce věřit ve společnou multikulturní společnost, přestože je to v rozporu s realitou, která odhaluje společnost, kde se diversita mění v sociální fragmentaci a ve fragmentaci identity,” napsal kanadský filozof Mathieu Bock-Côté. Když začne multikulturalismus ohrožovat svobodu projevu, tak se multikulturalisté zákeřně přikloní na stranu islamistů. Případ Mily symbolizuje všechny příkopy ve francouzské společnosti. Francouzská novinářka Dominique Nora napsala:

“Několik týdnů po výročí masakru v redakci časopisu *Charlie [Hebdo]*, ‘případ Mila’ ukazuje na znepokujující asymetrii, která panuje ve Francii, ohledně svobody slova nebo přesněji řečeno svobody rouhání.”

Příběh Mily by mohl vyhrůžkami smrtí skončit – tak jako mohl před 31 lety skončit i případ Salmana Rushdieho – pokud by všechny státní úřady okamžitě přispěchaly Mile na pomoc a pokud by francouzská společnost odsoudila barbarskou agresi vůči dívce školou povinné. Stal se ale opak. Snaha vyhnout se “stigmatizaci muslimů” se stala oficiální výmluvou používanou politiky pro zdůvodnění neposkytnutí podpory obětem jako je Mila, kterým je ze strany muslimů vyhrožováno násilím.

Nebylo zahájeno jedno vyšetřování, ale dvě, jedno vyšetřování vyhrůžek smrtí, která obdržela Mila a druhé proti Mile za “podněcování náboženské nenávisti” (toto vyšetřování bylo později zrušeno). Spor se přiostril poté, co delegát Francouzské rady pro muslimské bohoslužby Abdallah Zekri řekl, že si ta dívka o problém “říkala”: “Musí proto nést důsledky toho, co řekla. Kdo seje vítr, sklízí bouři.” Islamisté tak každodenně testují odolnost naší demokratické společnosti.

Kontroverze kolem Mily se dostaly do nové dimenze poté, co ministryně spravedlnosti Nicole Belloubet nejprve odsoudila vyhrůžky smrtí adresované Mile, ale pak prohlásila: “Urážka náboženství je zřetelně útokem na svobodu svědomí; a to je vážné.” Naneštěstí pro ministryni Belloubet, ale naštěstí pro Francii toto není (zatím) trestný čin. Belloubet později uznala svoji “chybu”. Nicméně škoda byla nezměrná. Ségolène Royal, bývalá ministryně a kandidátka na prezidentku tomu dala korunu prohlášením, že Mila projevila nedostatek “respektu”.

Filozof Raphaël Enthoven jí na *Twitteru* odpověděl: “Ne, vy nejste Mila; vy, paní Ségolène Royal, nemáte odvalu.” Socialistický starosta města Lille Martin Aubry Milu požádal: “Procvičuj se ve zdrženlivosti a vyhni se takovým projevům, přestože vyhrůžky jsou neakceptovatelné.” Francie rychle přechází od sekularismu ke zbabělosti; od svobody projevu k bezpodmínečné kapitulaci. Francie se pokouší řešení odkládat a islamismus zatím vzkvétá na úkor elit opouštějících své židovsko-křesťanské hodnoty.

Dokonce se našli i takoví, jako historik náboženství Oden Vallet, kteří tvrdí, že Mila ponese zodpovědnost za příští teroristické útoky.

Bývalý karikaturista časopisu *Charlie Hebdo* Delfeil de Ton po masakru svých kolegů v roce 2015 ostudně obvinil šéfredaktora časopisu *Charlie Hebdo* Stéphana Charbonniera, že satirami Mohameda způsobil masakr zaměstnanců časopisu.

Případ Mily připomíná případ francouzského filozofa Roberta Redekera, který v roce 2006 zveřejnil svůj velmi kritický názor na islám v deníku *Le Figaro*. Následně začal Redeker, který učil na veřejné střední škole v Toulouse, dostávat vyhrůžky smrtí po telefonu, e-mailem a na fóru *Al Hesbah*, heslem

chráněném fóru s vazbami na al-Káidu. Redeker oznámil ze svého úkrytu: “Nemohu pracovat, nemohu nikam chodit a musím se schovávat.” “A tak islamisté svým způsobem uspěli a potrestali mě na území Republiky, jako bych byl vinen tím, že mám vlastní názor.” To je “fatva v zemi Voltaira”.

O patnáct let později je na Milině případu vidět, jakou moc islamisté od té doby získali.

Našlo se pár odvážných spisovatelů, kteří Milu bránili. Bývalý právník časopisu *Charlie Hebdo* Richard Malka vyjádřil svůj názor v článku “Případ Mily neboli vítězství strachu” publikovaném v časopisu *Journal du Dimanche*.

“Mlčí ministři, nejznámější feministky, spolky LGBT, umělci i ‘progresivisté’. Vy všichni se ohlédněte, zahvízdejte si, zkontrolujte si špičky svých bot, a vyberte si protestní téma, které je teď v módě a kde vás vaše horlivost nebude nic stát.”

Malka také napsal, že “žádné lidskoprávní organizace neprotestují, ani nevyjádřují solidaritu s dívkou, jejíž život se náhle změnil, protože se musí skrývat.” Feministické organizace, které vždy tak rychle odsoudí “toxickou maskulinitu” a “patriarchální dominantní struktury”, jsou také zticha.

Dnes existuje mnoho zemí, kde jsou lidé vražděni za to, že se odvážili kritizovat islám. V Islámské republice Pákistán se trestá rouhání vůči islámu smrtí. Soudci tam za rouhání odsoudili k smrti, avšak později zprostili viny, například Asii Bibi. Dnes ve Francii, kde vznikla Deklarace lidských a občanských práv, v zemi, která vždycky ctí svobodu slova a právo kritizovat náboženství a ideologie, soudní systém – ve jménu pomýleného militantního antirasismu – de facto znovu plíživě zavádí trestný čin rouhání. “Kauza Mila: Snažíme se vytvořit ve francouzském právu trestný čin rouhání?” ptá se výzva publikovaná v deníku *Le Figaro*.

Aplikovat svobodu slova v dnešní Francii na kritiku islámu je extrémně nebezpečné, a to i pro dítě jako je Mila. Ti, kteří se distancují od Mily, nosí masku podvolení.

Vlivný komentátor a bývalý redaktor deníku *Le Figaro* Franz-Olivier Giesbert obvinil ministryni spravedlnosti Nicole Belloubet z appeasementu vůči islamistům a přirovnal její činy k činům Vichystického režimu kolaborujícího s Hitlerem. “Je Francie stále ještě Francií?” zeptal se Giesbert v úvodníku časopisu *Le Point*.

“Jeden den se budete divit. V islámských republikách jako jsou Pákistán a Irán by komentář Nicole Belloubet byl naprosto normální. Ale ve Francii tento komentář normální není. Francie je zemí osvícenectví a práva na rouhání.”

Když spočítáte všechny francouzské novináře, karikaturisty a spisovatele, kteří žijí momentálně pod policejní ochranou za kritiku islámu, tak zjistíte, že se Francie mění v nový Pákistán. Éric Zemmour, autor knihy *Le Suicide Français* (Francie páchá sebevraždu) je na každém kroku sledován dvěma osobními strážci. Ředitel časopisu *Charlie Hebdo* “Riss” a zbylí karikaturisté žijí pod policejní ochranou, stejně jako Philippe Val, bývalý ředitel *Charlie Hebdo*, který schválil vydání karikatur proroka Mohameda v roce 2006. Novinář Zineb Rhazaoui je obklopen šesti policisty. Oriana Fallaci a Michel Houellebecq, dva významní spisovatelé, byli ve Francii souzeni za jejich názory na islám již v roce 2002.

Pět významných francouzských intelektuálů — Elisabeth Badinter, Elisabeth de Fontenay, Marcel Gauchet, Jacques Julliard a Jean-Pierre Le Goff — zveřejnilo v deníku *L'Express* výzvu podporující Milu, a v ní poukázalo na, “zbabělost soudců a politiků nyní posedlých akrobacií na téma svobody slova vždy, když se to týká islámu. Za tuhle zbabělost jednou draze zaplatíme.”

Po masakru v redakci časopisu *Charlie Hebdo* papež František řekl: “Kdo prokleje moji matku, tak

může čekat ránu” a svalil tak vinu za tento masakr na zavražděné karikaturisty. Islamisté vyhrávají ideologickou bitvu a my se chováme jako zbabělci. Musí snad být šestnáctiletá Mila zavražděna, aby se lidé sjednotili a aby zbabělci alespoň na chvíli vykřikovali “Je suis Mila”?

Giulio Meotti je kulturní redaktor deníku Il Foglio, italský novinář a spisovatel.